

Ímé az Istennek ama Báránya!

Semmi sem hasonlít Jézushoz

Á

Az Egyesült Államok egykori elnöke, Bill Clinton, megkérdezte Nelson Mandelát, hogy hogyan tudott megbocsátani annak az embernek, aki 27 évre bebörténtette őt. Mandela válasza így hangzott: "Ha nem bocsátottam volna meg neki, máig most is a foglyuk lennék." (Ez a kijelentés Bill Clinton 2002 augusztusában, Nigériában tett látogatásakor hangzott el.)

Ez megpecsételte döntésem: Mandela hivatalosan is felkérte a páldaképeim listájára. Ott a helye. Hiszen nekem minden erőfeszítésemre szükségem volt ahhoz, hogy a gyülekezetem egyik tagjának megbocsátsak azért, mert legnemesebb szándékaimat rossz színen tette fel; most pedig itt ez a férfi, aki megbocsátott azoknak, akik az ölelére tértek, akik hamis vádakkal igyekeztek meghurcolni őt és népét.

A magasztos lelki eszmékkel bíró emberek mindig megihlettek másokat. Motiválnak bennünket, előre visznek, segítenek, az olyannyira vágyott magaslatokra emelik tekintetünket, és példát adnak arra, hogy elérjük, amit ők, vagy még magasabbra tárkedjünk - ha merünk. Személyesen számomra olyan tábort nyitottak, amiért érdemes lenni.

Keresztelő

Jánost nem más, mint maga Jézus nevezte kiemelkedő egyéniségnek. Jézus elismerő szavai, amelyeket Jánosra mondott, olyan erőteljesek, hogy ölelést valóban érdemes figyelemmel kell vetni. "Az asszonyoktól származókat nem témadott nagyobb keresztelő Jánosnál." (Mt 11:11) Érdekes azonban, hogy annak alapján, amit a Biblia az öleléstől elmond, nem valószínű, hogy ma meghávnánk az ENSZ döntéshozó testületét, vagy bármely ország elnökének a szomszédjában lakhatna. Jézus tehát szavaival nemcsak elismeri Jánost, hanem gyakorlatilag le is rombolja a nagyságnak azt a definícióját, amit a modern ember szinte tudat alatt elfogad.

Egy pap

fiaként, Keresztelő János kérelmező ember volt már születésétől kezdve. Az ölelést semmilyen vizontagsága nem tudta őt eltéríteni attól az úsványtól, amit a Gondviselés jelölt ki számára. Céljait semmi sem tudta eltéríteni. Távolság maradt a városi öleléstől, így kétszeresen is biztosította azt, hogy a bűnt mindig visszatartásnak találja. Általánosan az öleléstől egyszerűségről tanúsított: idegen volt tőle a büszkeség minden formája. Néhány kijelentése bepillantást enged számunkra rendkívül erős jellemre.

Á

Kicsoda intett meg titeket, hogy... megmeneküljétek?

A farizeusok

nagy hatalommal rendelkeztek. Minden zsidót gyermekétől fogva arra tanítottak, hogy tisztelje őket. Szentségük tettetett voltának felismeréséhez a Szentlélek megvilágosítás munkájára volt szükség. Velük szembeállítani azt jelentette, hogy az illető saját hitelességet teszi kockáira, s azt, hogy valaha is befolyása legyen a zsidó nép körében. Még Jézus tanítványai is tartottak attól, hogy a Mester kiesik a farizeusok kegyeiből. (Lásd: Mt 15:12) János azonban kiállt ellenük.

János

szolgálatát erőskönte, és sokan megérték a zsidók közül. Egy ideig nagyobb volt a befolyása, mint az ország vezetőinek, és ezt látva, a farizeusok és sadduceusok meglátogatták Jánost. Késztelen, tőbbféle okuk volt erre, de többségüket nem a megértés vágya motiválta. Inkább az a valóságosabb, hogy Keresztelő János hatalmas befolyásúbb szerettek volna hasznot hozni, amikor engedték, hogy megkeresztelje őket. Talán úgy vélték, rangjuk majd hatást gyakorol Jánosra.

Jánost azonban

mindez hidegen hagyta. Őt nem lehetett sem becsapni, sem megfélemlíteni. Semmilyen hajlandóságot nem mutatott arra, hogy a kedvében járjon, vagy elnyerje az emberek tiszteletét azzal, hogy megkeresztel ilyen ézszelemi nagyságokat". Ő Isten szavát szálta - mit sem törődve a kivetkezményekkel: "Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkező haragját megmeneküljétek?" (Mt 3:7)

"Annak névekednie kell"

János

missziójának sikerét leginkább tanítványainak száma bizonyította. Őket feladni bizonyára keserű próbába lehetett. János azonban bizonyította, hogy nem ön maga magasztalásért. Amikor tanítványai látták, hogy Jézus elkezdte leírni a babérokat", azt akarták, hogy János tegyen valamit ez ellen. János azonban a kitűzött jutalomra pontosan figyelmeztet. Ő az Eljövendőt hirdette, és most, hogy lassan háttérbe kellett vonulnia, készségesen megtette ezt is. "Úgy szálta: "Annak névekednie kell, nekem pedig alább szállanom." (Jn 3:30)

Á

"Te vagy az?"

A bűntudatomban

tűnt az idő alatt rájöttem, hogy mennyire kényes vagyok a kezeletlenekben. János hite meggyengült. Minden sportoló tudja, milyen kellemetlenek lehetnek a sérülések egy nő számára, mozgás nélkül. Tűnt az idő alatt, hogy addig a természetben voltam, az összes feladat nélkül dolgoztam, most mozgás nélkül, egy feladat nélkül tűntem el a természetben kellett, hogy járjak, hetekig.

Meglepetően

szeszavarodva, képtelen volt arra, hogy lássa a jövőt, vagy szenvedésnek okát, és ráadásul még a démonok sugallatait is szenvedett. Jánosnak ez volt a legrosszabbja. "És Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy májst várjunk?" (Mt 11:3)

A tény, hogy

ilyen körülményekkel küzdök Ahhoz, Akiről Ő maga hirdette, hogy a Messiás, sokat elárul arról, micsoda nyomás nehezedett János lelkeire. Am - miután meghallotta János válaszára -, még ebben a szörnyű próbában is megerősítette magát. Készen volt lenni vagy meghalni a szeretett Ágyáért. (Lásd: János Álete, 175-176. oldal) Halálig tartás húsgégből társul szolgál mindazoknak, akik mártír-ként szenvednek hitükért. János Ánfeladása szívdokon Ájt fátyesen ragyog.

Á

A páratlan János

A János

Áletével kapcsolatos legcsodálatosabb dolgot (és mindazok Áletére vonatkozik ez, akik páldaképeim kézzel szerepelnek) Ellen G. White fogalmazza meg: "A föld legnemesebb nagyjában megnyilvánuló kiváltságok Őt tárták vissza. Jászfel tisztasága és járatás segítő-szása; Mázses hite, szeládsága és tárelme; Elizeus Állhatóság; Dániel nemes feddhetetlensége és szilárdasága; Pál apostol buzgósága és Ánfeladása. A felsorolt férfiakban megnyilatkozott szellemi és lelki erő, és rajtuk kívül mindazok, akik e földön Áltek -, csak az Ő dicsőségének halvány visszfényei voltak. Őbenne találják meg a tártéletes eszményképet." (Előtte az Álet, 71. oldal)

Ha a földön

Ált legbátrabb, legerősebb és legnagyobb emberek is csak halványan tárták az Ő jellemét, akkor kicsoda János? Valóban megismerhetem-e Őt? Teljesen megismerhetem Őt? Ezek a kérdések komolyan nyomasztanak engem, de egy dolog biztos: szavakkal nem igazán tudjuk kifejezni, kicsoda is János. Bár a tanítványok három Ávet tártak vele, mégis sok tanulnivalójuk maradt. János ezt mondta nekik: "Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok." (Jn 16:12)

Nem csoda. Mi

márdon is érthetőek volna meg három rövid év alatt mindazt, amit a Mester a szemünk láttára tett, és félévek hallatására mondott?

Azt hiszem, ez

a helyzet velünk is. Az ima, életnek tanulmányozása és egy élet tapasztalata által fogunk közel kerülni Öhöz. Békességünk lesz, mert a mennyi legközelebb be. Az élet sok zavaros tényezője és problémája jelentéktelenebb, és könnyebben elviselhetőbb válik. De tekintet nélkül arra, mennyit tanulunk, még mindig több, sokkal több felfedezni való marad. Ahogyan a tudósok is egy kicsit többet megtudnak a Napról, amikor a teljes napfogyatkozás elrejtí fonye legjavát, ugyanógy mi is kicsit többet megtudhatunk az Igazság Napjáról a földi nagyságok életé alapján.

Könnye

gyűlnek a szemembe, amint elképzelem Luther Márton, ahogyan ott áll egyedül a német fejedelemségek előtt, és bátran kijelenti: „Lelkiismeretem Isten Szavának foglya.” (Lásd: A nagy kádelem, 146. oldal)

Am megdöbbent a gondolat, hogy ez a jellemző, ami itt megmutatkozik, Krisztus ragyogó dicsőségének csak egy halvány sugara.

Nos, mi,

halandós lények főlünk Rej tekinteni. Csodálatos márdon azonban Ő éppen erre biztat bennünket. Az Ige megá-gári, hogy mi, akik „fedetlen arccal” szemléljük majd az Ő dicsőségét, „ugyanazon ábrázatra eljltözünk, dicsőségől dicsőségre”. (2Kor 3:18)

Értedmes élni! Áme, a Bíriny!

Á

Martin Mato